

Arrest

nr. 155 448 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. RIFFI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische partner leggen op 29 april 2014 te Ranst een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoeker dient op 13 november 2014 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 11 mei 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om

het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 13 mei 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.11.2014 werd ingediend door:

Naam: [B.]

Voornaam: [S.]

Nationaliteit: Tunesië

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen: 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

(...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.'

Volgende bewijzen worden voorgelegd:

- arbeidsovereenkomsten uitzendarbeid (Manpower Belgium) voor de periode november 2014 - januari 2015 (onregelmatige periodes); bijhorende loonfiches; bijbehorende werkgeversverklaringen*
- brieven dd. 07.11.2014 en 25.01.2015 vanwege meester Sonja De Pooter*

Uit het schrijven vanwege meester De Pooter Sonja blijkt dat de referentiepersoon onder toezicht van een schuld- bemiddelaar staat en in januari 2015 een maandelijks leefgeld van €2000 ontving. Haar inkomsten bestaan momenteel uit inkomsten uit arbeid, kindergeld en alimentatie. Zowel het kindergeld (een vorm van aanvullende gezinsbijslag) als de alimentatie (betaald om specifiek te voorzien in het onderhoud van de kinderen van mevrouw) worden niet aanvaard in het kader van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, en worden dan ook niet mee in overweging genomen in de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De referentiepersoon is heden tewerkgesteld via uitzendarbeid. Gezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, er slechts inkomsten van enkele maanden worden aangetoond, uit het administratieve dossier blijkt dat deze tewerkstelling onregelmatig is, en er verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen wordt aangebracht, is met de voorgelegde documenten niet aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Uit het telefonisch onderhoud met meester De Pooter dd. 06.05.2015 blijkt dat de inkomsten die de referentiepersoon krijgt uit arbeid momenteel zeer sterk variëren. Het bedrag van het maandelijks uitbetaalde leefgeld wordt dus ook maand per maand bekeken, en indien nodig aangepast.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dan ook niet afdoende dat de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals vereist door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Verder legt betrokkene persoonlijke arbeidsovereenkomsten, loonfiches en een verklaring voor. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te

laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. (Conseil d'état, cass., arr. 230.955, 23 april 2015).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“1. De bestreden beslissing diende overeenkomstig de aangehaalde wetteksten te worden gemotiveerd door de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende te zijn.

In de motivering van de bestreden beslissing werd niet voldoende rekening gehouden met de werkelijke situatie van verzoeker en zijn echtgenote, en werd als volgt gemotiveerd:

[...]

Bestreden beslissing stelt verkeerdelijk dat de partner van verzoeker bij wie verzoeker zich zal voegen over onstabiele bestaansmiddelen beschikt om te voorzien in het onderhoud van zichzelf en van haar gezinsleden.

Artikel 40 ter 2de lid Vreemdelingenwet stelt dat:

[...]

Artikel 40 ter 2de lid Vreemdelingenwet stelt vervolgens dat:

[...]

Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de partner van verzoeker werd enkel rekening gehouden met het op het moment van de aanvraag bij de partner van verzoeker aanwezige inkomen, zonder effectief na te gaan wat de tewerkstellingsduur is van de dame in kwestie.

Noch heeft men rekening gehouden met het inkomen van verzoeker zelve, dewelke immers eveneens over stabiele inkomsten beschikt.

De werkgever van de partner van verzoeker heeft immers geattesteerd dat zij aldaar kan blijven werken tot minstens 31.12.2015.

Daarenboven stelt de wet geenszins dat een interimcontract kan worden beschouwd als instabiele bestaansmiddelen. Uit de duur van de tewerkstelling (minstens tot 31.12.2015) kan zeker en vast worden gesteld dat de partner van verzoeker over stabiele bestaansmiddelen beschikt.

Interimcontracten automatisch als niet-stabiele inkomsten gaan beschouwen is geen wettelijke regel en kan geenszins worden aanvaard.

Daarnaast stelt verweerster dat de partner van verzoeker voor de periode van 7.4.2015 niet heeft gewerkt, evenwel heeft men geenszins rekening gehouden met de redenen van een ontstentenis van een tewerkstelling in desbetreffende periode.

In desbetreffende periode is immers de zoon van de referentiepersoon overleden waardoor zij lange tijd depressief is geweest en dienvolgens ten laste van de mutualiteit viel.

Gezien het feit dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de werkelijke duur van de bestaansmiddelen van verzoeker en zijn partner en tevens geen rekening heeft gehouden met de werkelijke redenen van de ontstentenis van een tewerkstelling van de partner van verzoeker (overlijden zoon), heeft verweerder bijgevolg zijn weigeringsbeslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd en is er bijgevolg sprake van een schending van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerster.

2. Tevens kan de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen niet automatisch tot gevolg hebben dat de aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd. Indien de Belg of de in België verblijfsgerechtigde derdelander niet een netto-inkomen van 120% van het leefloon of € 1256,97 kan aantonen is de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht om een 'individuele behoeftenanalyse' te doen. Het is immers mogelijk dat een gezin met een lager inkomen toch in eigen behoeften kan voorzien zonder ten laste van de openbare overheid te vallen. Het principe van de individuele behoeftenanalyse werd in het leven geroepen door het zogenaamde 'Chakroun-arrest' van het Hof van Justitie van 4 maart 2010. (HvJ C-578/08, Chakroun)

Het 'Chakroun-arrest' werd in de Belgische Vreemdelingenwet ondermeer geïmplementeerd in artikel 12 bis, §2, vierde lid waarin wordt gesteld dat :

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling."

In casu werd er geen individuele behoeftenanalyse uitgevoerd door verweerder. Verweerder heeft zich bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de echtgenote van verzoeker enkel gefocust op het referentiebedrag van €1256, 97, zonder een onderzoek te doen naar de concrete situatie van verzoeker en zijn echtgenote.

Bij een individuele behoeftenanalyse zou men ontegensprekelijk eveneens rekening hebben gehouden met inkomen van verzoeker zelve, dewelke tevens tot minstens 31.12.2015 aan de slag kan bij zijn huidige werkgever.

De ratio legis van de wetgever is immers om erop toe te zien dat vreemdelingen en hun gezinnen niet ten laste van de sociale bijstand vallen, hetgeen in casu geenszins het geval is en evenmin zal worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen veroordeelde in het arrest nr. 78.310 van 29 maart 2012 verweerder omwille van het niet-uitvoeren van een individuele behoeftenanalyse. (RvV 29 maart 2012, nr. 78.310).

Overeenkomstig dit arrest dient uit de motivering te blijken dat de Dienst voor Vreemdelingenzaken een individuele behoeftenanalyse heeft uitgevoerd. In casu heeft verweerder helemaal geen melding gemaakt van een door hem uitgevoerde behoeftenanalyse, maar motiveert hij zijn weigeringsbeslissing van 11 mei 2015 enkel door te verwijzen naar het referentiebedrag.

Ondanks de reeds eerder opgelopen veroordeling, maakt verweerder zich in casu nogmaals schuldig aan een schending van art. 42 §, tweede lid Vreemdelingenwet, waardoor de weigeringsbeslissing van 11 mei 2015 naar analogie met het arrest van 29 maart 2012 vernietigd dient te worden.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dienvolgens ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...] Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

[...]

Uit voormelde motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verder laat verweerder gelden dat de gezinshereniger in casu niet heeft aangetoond dat zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Immers, er werden arbeidsovereenkomsten, loonfiches, een werkgeversverklaring en brieven van de schuldbemiddelaar voorgelegd waaruit enkel blijkt dat verzoekende partij beschikt over alimentatie, kindergeld en inkomsten uit interimarbeid. Verzoekende partij betwist overigens niet dat er geen rekening kon worden gehouden met de alimentatie en het kindergeld.

Waar verzoekende partij meent dat het niet valt te begrijpen waarom tijdelijke arbeid niet in aanmerking wordt genomen, en dit gezien de tewerkstellingsduur, gaat zij er duidelijk aan voorbij dat art. 40ter Vreemdelingenwet duidelijk stipuleert dat de bestaansmiddelen stabiel en regelmatig dienen te zijn. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen dat dit niet het geval is voor interimarbeid, die inherent tijdelijk van aard is.

Terwijl de gemachtigde nopens de duur van de tewerkstelling terecht heeft opgemerkt dat de tewerkstelling onregelmatig is en er geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling wordt aangebracht. Uit het telefonisch onderhoud met de schuldbemiddelaar blijkt ook dat deze heeft gemeld dat de inkomsten uit arbeid zeer sterk variëren.

De duur waarnaar verzoekende partij verwijst, is dan ook niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan de terechte vaststelling dat het enkel gaat om tijdelijke arbeid en dus niet in rekening kan worden gebracht.

Verweerder laat desbetreffend ten overvloede nog gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van de 'stabiele' bestaansmiddelen, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde vrij en rust de bewijslast op verzoekster, wanneer zij een verlenging van haar A-kaart aanvraagt. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Ter zake kan ook verwezen worden naar volgende rechtspraak:

"De bestreden beslissing stelt dat verzoeker enkel inkomsten uit interim-arbeid voorlegt. Dit wordt niet betwist door verzoeker en vindt overigens ook steun in het administratief dossier. De verwerende partij neemt deze inkomsten niet in aanmerking om reden dat inkomsten uit interim-arbeid niet stabiel en regelmatig zijn. De Raad kan deze vaststelling bijtreden. Interim-arbeid is per definitie tijdelijk, zodat geenszins gesteld kan worden dat de inkomsten verkregen uit dergelijke arbeid regelmatig en stabiel zijn. Verzoekers betoog dat de kans zeer groot is dat hij een overeenkomst voor onbepaalde duur zal kunnen afsluiten, doet hier geen afbreuk aan." (RvV nr. 78.968 van 11 april 2012)

In zoverre verzoekende partij thans aanhaalt dat er sprake is van overmacht voor de periode van na 07.04.2015, dan dient er te worden opgemerkt dat verzoekende partij deze gegevens niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ter kennis heeft gebracht zodat deze hiermee geenszins rekening kon houden.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook RvV nr. 509, 29 juni 2007).

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij de inhoud van art. 40ter Vreemdelingenwet miskent, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over afdoende bestaansmiddelen.

Verweerder wijst daarbij op de inhoud van art. 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

[...]

In casu werd door de verzoekende partij een aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart ingediend in functie van zijn wettelijk samenwonende partner, mevr. [L. L.].

Zoals het een zorgvuldige overheid betaamt, heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dan ook enkel en alleen rekening gehouden met de inkomstenbewijzen van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

De verzoekende partij stelt ter zake evenwel dat tevens rekening diende te worden gehouden met de inkomstenbewijzen van het gezinslid zelf. Verzoekende partij laat gelden dat dergelijke zienswijze van de verzoekende partij volledig in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet :

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

Uit voormeld artikel kan immers enkel en alleen worden afgeleid dat rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

De verwerende partij verwijst naar de inhoud van het arrest nr. 121/2013 d.d. 26.09.2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.52.3., B.55.2. en B.55.3. :

“B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.”

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen.

Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.”

“B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoont, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand.”

In zoverre de wetgever werkelijk tot wil had dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, dan had zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen, zoals kan worden afgeleid uit de inhoud van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.21.3 :

“B.21.3. Aldus maakt de richtlijn een onderscheid tussen, enerzijds, de situatie beoogd in artikel 7, lid 1, onder c), dat bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinshereniger, en, anderzijds, de situatie beoogd in artikel 16, waar bij de eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling rekening wordt gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden.

B.21.4. Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat.”

Het Grondwettelijk Hof verwijst aldus uitdrukkelijk naar de situaties waarin de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ook rekening moet houden met de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger/referentiepersoon.

Deze interpretatie is conform artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG, waarin het volgende wordt gesteld:

“De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;”

In de Richtlijn 2003/86/EG wordt als gezinshereniger gedefinieerd:

“onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.”

Terwijl artikel 7(c) van de Richtlijn 2003/86/EG stelt dat:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

In overweging 46 van het arrest Chakroun (zaak C-578/08) overweegt het Hof van Justitie als volgt:

“In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29).”

Ook de Belgische wetgever geeft expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Zo bepaalt artikel 10 bis, §1 Vreemdelingenwet :

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een tot een verblijf gemachtigde buitenlandse student een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt :

- dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;”

Terwijl §3 en §4 van voornoemd artikel stipuleren :

“§ 3. De §§ 1 en 2 zijn ook van toepassing op de gezinsleden bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, op grond van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, en die gemachtigd is tot verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk V, of die deze machtiging aanvraagt.

Wanneer echter een gezin al is gevormd of opnieuw is gevormd in die andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het gezinslid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over behoorlijke huisvesting om het gezinslid of de gezinsleden te ontvangen en zal, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening worden gehouden met het bewijs dat het gezinslid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

§ 4. Paragraaf 2 is eveneens van toepassing op de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf.

Wanneer echter een familie al is gevormd of opnieuw is gevormd in een andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het familielid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over voldoende huisvesting om het familielid of de familieleden te ontvangen en wordt, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening gehouden met het bewijs dat het familielid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

Artikel 40 ter Vreemdelingenwet is dan ook zeer duidelijk gezien wordt gesteld dat enkel met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan rekening wordt gehouden; a contrario had de wetgever uitdrukkelijk aangegeven dat dit niet het geval is, zoals uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt.

In overweging 72 van het arrest Maahanmuuttovirasto (gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11) verduidelijkt het Hof van Justitie:

“Aangaande voornoemd artikel 4, lid 1, moet allereerst worden benadrukt dat het door richtlijn 2003/86 vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47).”

Rechtspraak Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

“Tenslotte wijst de Raad erop dat het in beginsel de Belgische referentiepersoon is die moet aantonen over de vereiste bestaansmiddelen te beschikken. Het vage betoog dat artikel 40 ter van de vreemdelingenwet werd geschonden door geen rekening te houden met de inkomsten van verzoekster,

zonder verdere precisering hieromtrent en zonder dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster hierover enige melding heeft gemaakt of bewijzen heeft voorgelegd, doet geen afbreuk aan de bestreden beslissing.

De Belgische referentiepersoon moet op cumulatieve wijze aantonen dat de bestaansmiddelen én stabiel én regelmatig én toereikend zijn. De vaststelling in de bestreden beslissing dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet stabiel noch regelmatig zijn, volstaat om de bestreden beslissing afdoende te schragen. Verzoekster toont niet aan waarom in dit geval een verdere motivering omtrent de ontoereikendheid van de voorgelegde bestaansmiddelen nog noodzakelijk zou zijn of waarom in casu een gebrek aan motivering hieromtrent tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zou moeten leiden.” (RvV nr. 137.025 van 23 januari 2015)

In antwoord op de kritiek van verzoekende partij als zou ten onrechte geen behoefteanalyse zijn uitgevoerd, dient te worden opgemerkt dat gezien de inkomsten van de referentiepersoon van verzoekende partij (en deze van de verzoekende partij zelf) in hun geheel niet in aanmerking konden worden genomen, de gemachtigde terecht geen behoefteanalyse heeft kunnen uitvoeren.

“Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1 tweede lid van de vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat de verzoekende partij een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. In casu wordt ingevolge het determinerend motief de bestaansmiddelen, namelijk het inkomen uit een leefloon niet in aanmerking genomen.” (RvV nr. 136.172 dd. 14.01.2015)

“Uit het administratief dossier blijkt dat de enige bewijzen van inkomsten van de partner van de verzoeker loonbrieven zijn uitgaande van een interimkantoor. De verwerende partij merkt in casu terecht op dat interimarbeid niet in casu als stabiel en regelmatig kan worden beschouwd. Het gegeven dat de partner van de verzoeker thans over een “vast contract” zou beschikken, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu dergelijk stuk niet aan de verwerende partij werd kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Evenmin was de verwerende partij bij gebreke aan regelmatige bestaansmiddelen er toe gehouden een behoefteanalyse in toepassing van artikel 42ter van de vreemdelingenwet te verrichten. Hoe dan ook is zij hiertoe niet gehouden nu verzoeker, zoals hierboven werd uiteengezet niet aantoot te voldoen aan 40bis van de vreemdelingenwet. Hij toont niet aan dat de relatie met zijn partner meer dan twee jaren is van start gegaan voorafgaand aan de aanvraag. Dit op zich volstaat om de beslissing te schragen.” (RvV nr. 126 089 van 23 juni 2014)

Terwijl het uitvoeren van een behoeftenanalyse ex art. 42 Vreemdelingenwet niet tot doel heeft de gezinshereniging in functie van de inkomsten van de aanvrager zelf mogelijk te maken.

Art. 42 Vreemdelingenwet heeft tot doel toe te laten dat de concrete behoeften van de gezinshereniger, de vervoeger en de familieleden worden achterhaald, voor zover de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zijn, omdat het mogelijk is dat de concrete behoeften van het gezin toch van die aard kunnen zijn aan te doen aannemen dat de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon toch toereikend zijn.

“2.16. Waar verzoeker aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoeker een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende. (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (RvV nr. 119 532 dd. 26.02.2014, <http://www.rvv-ccce.be>; in dezelfde zin : RvV nr. 123.063 van 25 april 2013 met rolnummer 137.368).

De verweerder laat voorts gelden dat verzoekende partij zich niet dienstig kan beroepen op het arrest Chakroun van het Hof van Justitie dd. 04.03.2010. In dit arrest oordeelde het Hof dat lidstaten van de Europese Unie wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar geen minimuminkomen mogen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan. Het Hof oordeelde dat verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld.

Dienaangaande laat de verweerder gelden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een absolute minimumnorm heeft gehanteerd (met name 120% van het leefloon), zonder rekening te houden met de specifieke elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris besliste terecht dat verzoekende partij geen bewijs heeft geleverd van stabiele en regelmatige inkomsten van haar partner, die volstaan om een effectieve tenlasteneming van verzoekende partij te verzekeren. In het arrest Chakroun verbiedt het Hof van Justitie geenszins dat een dergelijk bewijs wordt geëist door de gemachtigde van de Staatssecretaris. Verzoekende partij verwijst nog naar een arrest nr. 78.310 dd. 29.03.2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verweerder dient op te merken dat –nog los van het gegeven dat er geen precedenterwaarde aan de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt gehecht– verzoekende partij geenszins aantoont zich in exact dezelfde feitelijke omstandigheden te bevinden. De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekende partij haar aanvraag diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.”

2.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3.2.1. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden weigeringsbeslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belgische onderdaan en dit op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 2° en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

In dit verband stelt artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

2.3.2.2. Wat de bestaansmiddelen van de Belgische partner betreft, stelt verweerder vast dat deze bestaan uit inkomsten uit een interimtewerkstelling, kindergeld en alimentatiegeld. Enkel de inkomsten uit een interimtewerkstelling worden in aanmerking genomen. Er wordt evenwel geoordeeld dat deze inkomsten niet stabiel en regelmatig zijn. Hierbij wordt toegelicht dat interimcontracten per definitie

tijdelijk van aard zijn, er slechts inkomsten van enkele maanden worden aangetoond, de tewerkstelling onregelmatig is en er verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen voorligt. Vervolgens wordt ook nog geduïd dat uit een telefonisch onderhoud met de schuldbemiddelaar van de Belgische referentiepersoon op 6 mei 2015 blijkt *'dat de inkomsten die de referentiepersoon krijgt uit arbeid momenteel zeer sterk variëren'*, waardoor ook het maandelijks bedrag dat aan de Belgische referentiepersoon ter beschikking wordt gesteld varieert.

Verzoeker betwist dat zijn Belgische partner niet zou beschikken over stabiele en regelmatige inkomsten. Hij wijst hierbij met name op de duur van de tewerkstelling van zijn partner onder interimcontracten en het gegeven dat zij voor de betreffende firma kan blijven werken tot minstens 31 december 2015. Hij benadrukt dat de wet op zich geenszins stelt dat een inkomen uit een interimcontract per definitie is te beschouwen als een instabiel inkomen, en de duur van de tewerkstelling wel degelijk in aanmerking dient te worden genomen.

De Raad merkt op dat uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid met welk soort van arbeidsovereenkomst een vreemdeling bestaansmiddelen moet aantonen. Deze bepaling stelt enkel dat de bestaansmiddelen stabiel, toereikend en regelmatig moeten zijn. De begrippen *"stabiel"*, *"toereikend"* en *"regelmatig"* sluiten niet uit dat bestaansmiddelen die afkomstig zijn uit een interimtewerkstelling wel degelijk stabiel en regelmatig kunnen zijn. Uit artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt ook enkel dat de Belgische referentiepersoon moet *"aantonen"* dat hij thans over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen *"beschikt"*. In deze bepaling staat niet vermeld dat de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over deze bestaansmiddelen *"zal"* beschikken op lange termijn.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Belgische referentiepersoon sinds november 2014 voltijds werkt via interim. Zo lag onder meer een schrijven van Manpower voor dat de Belgische referentiepersoon sinds 7 november 2014 voltijds aan de slag is bij een firma te Kontich, het interimcontracten betreft die evenwel wekelijks stilzwijgend worden verlengd en het de bedoeling is dat zij na twee jaar (of eerder) de kans krijgt om een vast contract te krijgen. In zoverre verweerder aldus, gelet op de voorgelegde stukken, lijkt aan te geven dat de tewerkstelling op zich onregelmatig is, lijkt dit geen steun te vinden in de stukken van het administratief dossier. Zoals eerder gesteld, sluit een interimtewerkstelling niet uit dat de bestaansmiddelen die daaruit voortvloeien thans stabiel en regelmatig kunnen zijn. In de thans voorliggende zaak wezen de voorliggende stukken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen op een tewerkstelling gedurende zes maanden onder interimcontracten waarbij de contracten wekelijks stilzwijgend worden verlengd en een vast contract na ten laatste twee jaar in het vooruitzicht wordt gesteld. In deze situatie komt het de Raad kennelijk onredelijk voor waar verweerder oordeelde dat de bestaansmiddelen geen stabiel en regelmatig karakter hebben.

Verweerder wijst verder nog op een gesprek met de schuldbemiddelaar van de Belgische referentiepersoon op 6 mei 2015 waaruit hij afleidt dat diens inkomsten op dat ogenblik zeer sterk zouden variëren. De inhoud van dit gesprek wordt als volgt weergegeven in het administratief dossier:

"De bestaansmiddelen van de referentiepersoon bestaan uit 3 componenten: - Kinderbijslag, alimentatie en eigen inkomsten (interim). Er kan geen rekening gehouden worden met het kinderbijslag alsook met de alimentatie aangezien deze om bijkomende vergoedingen zijn van het bijstandsstelsel. Aangezien zij heel onregelmatig werkt via interim, kan hier ook geen rekening mee gehouden worden. Het leefgeld dat zij krijgt hangt sterk af van haar eigen inkomsten en variëren voortdurend. → de bestaansmiddelen zijn onvoldoende en er kan ook geen rekening mee gehouden worden."

Uit deze voorgehouden weergave van een gesprek met de schuldbemiddelaar kan niet duidelijk worden afgeleid als zou deze laatste hierbij hebben aangegeven dat de Belgische referentiepersoon niet langer beschikt over inkomsten uit een voltijdse interimtewerkstelling of als zouden de inkomsten van deze laatste *'zeer sterk variëren'*. Het door verweerder op dit punt gestelde vindt geen of onvoldoende steun in de stukken van het administratief dossier, die geen duidelijke weergave bevatten van het gestelde door de schuldbemiddelaar. Dit vermeldde in de bestreden weigeringsbeslissing vermag om deze reden geen afbreuk te doen aan voorgaande vaststelling.

2.3.2.3. Verzoeker stelt daarnaast eveneens dat zijn persoonlijke inkomsten afkomstig uit een tewerkstelling ten onrechte niet in rekening zijn gebracht bij het bepalen of er sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Uit de motivering van de aangevochten weigeringsbeslissing blijkt dat verzoekers inkomsten uit tewerkstelling niet in aanmerking worden genomen, omdat *“het [...] de Belgische onderdaan [is] die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken”*. Er dient te worden aangenomen dat verweerder aldus, zoals ook wordt bevestigd in de nota met opmerkingen, aangeeft dat enkel de eigen bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon in aanmerking kunnen worden genomen, met uitsluiting van de bestaansmiddelen van overige gezinsleden.

Verweerder verliest hierbij evenwel uit het oog dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat de Belgische referentiepersoon *“over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”*, en niet dat deze over stabiele, toereikende en regelmatige *“eigen”* bestaansmiddelen beschikt. Deze wetsbepaling voorziet aldus niet dat enkel rekening dient te worden gehouden met de inkomsten die de Belgische onderdaan zelf genereert, maar wel met deze waarover deze Belgische onderdaan *“beschikt”*. Ondanks het feit dat in de bestreden weigeringsbeslissing wel degelijk het woord *“beschikken”* wordt gehanteerd, worden de inkomsten van verzoeker louter omdat ze niet van de Belgische onderdaan zelf afkomstig zijn, buiten beschouwing gelaten. Er blijkt evenwel niet dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan heeft willen stellen. Het is te dezen niet uitgesloten dat verzoekers wettelijk samenwonende partner kan beschikken over de inkomsten uit een tewerkstelling van verzoeker. Het staat bijgevolg vast dat verweerder op basis van een te enge en dus verkeerde lezing van artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet concludeerde dat er geen rekening kan worden gehouden met de inkomsten uit een persoonlijke tewerkstelling van verzoeker om te bepalen of de Belgische referentiepersoon al dan niet beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Wat het begrip *“beschikken”* betreft, stelt de Raad ook vast dat dit niet enkel voorkomt in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet doch ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Er kan worden aangenomen dat de wetgever in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg. De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij *“over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”*. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip *“beschikken”* een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van het Unierecht.

Het Hof van Justitie in Grote kamer diende zich in een arrest van 23 maart 2006 in de zaak C-408/03 reeds te buigen over de voorwaarde dat de burger van de Unie over toereikende bestaansmiddelen dient te beschikken om te voorkomen dat hij/zij en zijn/haar familieleden ten laste komen van de sociale bijstand en de vraag of hiertoe enkel rekening dient te worden gehouden met de eigen bestaansmiddelen van de burger van de Unie, of ook met deze van de echtgeno(o)t(e) of kinderen en met deze van *“een derde”*, oftewel een levensgezel waarmee geen enkele juridische band bestaat. Het Hof was van mening dat het vereisen dat de bestaansmiddelen van de burger van de Unie zelf afkomstig zijn zonder dat hij zich dienaangaande kan beroepen op de bestaansmiddelen van een familielid dat hem vergezelt, een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen toevoegt die onevenredig is met het recht op vrij verkeer (met verwijzing naar het arrest Zhu en Chen van 19 oktober 2004 in de zaak C-200/02). Het Hof stelde dat ook de bestaansmiddelen van een levensgezel waarmee geen juridische band bestaat die een verplichting oplegt in elkaars onderhoud te voorzien, niet mogen worden uitgesloten. In zijn arrest van 16 juli 2015 in de zaak C-218/14 bevestigde het Hof van Justitie deze rechtspraak. Het Hof benadrukte dat in het kader van de vraag of een burger van de Unie voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen het begrip *“beschikken”* moet worden uitgelegd als dat *“het volstaat dat die bestaansmiddelen de burgers van de Unie ter beschikking staan, zonder dat [...] het minste vereiste [wordt gesteld] met betrekking tot de herkomst van die middelen, welke met name door de derdelander ter beschikking kunnen zijn gesteld”* (overweging 74). Niettegenstaande deze rechtspraak van het Hof van Justitie op zich geen toepassing vindt in huidige voorliggende zaak, waar geen sprake is van enig aanknopingspunt met het Unierecht, kan worden

aangenomen dat een analoge interpretatie van het begrip “beschikken” in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zich opdringt.

Er kan aldus worden aangenomen dat verweerder in strijd met de wet en op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat enkel de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zelf in aanmerking kunnen worden genomen bij de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Het verweer dat kan worden gelezen in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kan in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen vereiste worden gelezen met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan, zodat verweerder niet dienstig kan voorhouden dat er in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel rekening kan worden gehouden met de aangetoonde bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon zelf. Uit de overige voorwaarden die worden gesteld aan de gezinshereniging met een Belg volgt ook geenszins dat de inkomsten van overige gezinsleden irrelevant zouden zijn. Voorts dient de Raad niet te motiveren aangaande de rechtspraak van de Raad die verweerder in zijn nota aanhaalt aangezien de arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben.

Verweerder betoogt in de nota dat indien de wetgever de wil had dat tevens de inkomsten van verzoeker zelf in rekening zouden worden gebracht, hij zulks uitdrukkelijk zou hebben bepaald. Hij verwijst in dit verband allereerst naar de overwegingen B.52.3 en B.55.2 en 3 van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013. Hierin wordt geantwoord op een ingeroepen discriminatie tussen een Belg, en zijn familieleden, en een burger van de Unie, en zijn familieleden, voor wat betreft de vereiste te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de vervoegde Belgische onderdaan. Hieruit kan aldus nog niet worden afgeleid dat het Grondwettelijk Hof heeft geoordeeld dat enkel de eigen bestaansmiddelen van de Belg, en niet de bestaansmiddelen van een ander gezinslid waarover hij kan beschikken, in aanmerking kunnen worden genomen in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit geldt des te meer nu het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 121/2013 niet werd gevraagd zich hierover specifiek uit te spreken, noch over een eventuele discriminatie die zou kunnen voortvloeien uit een verschillende interpretatie van hetzelfde begrip ‘beschikken’ zoals dit voorkomt in enerzijds artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en anderzijds artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verweerder verwijst in dit verband verder naar overweging B.21.3 van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013. Waar in dit arrest het Grondwettelijk Hof, in het licht van de bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, het artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet interpreteert in die zin dat bij de verlenging van het verblijfsrecht rekening dient te worden gehouden niet enkel met de eigen inkomsten van de referentiepersoon maar ook met deze van zijn gezinsleden, preciseert het Hof dat dit het geval is wanneer de referentiepersoon “niet of niet meer” de gestelde voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet vervult en aldus voorgaande analyse niet tegenspreekt volgens dewelke een onderscheid moeten worden gemaakt tussen de bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon beschikt – en waarvan hij kan genieten – en deze waarover hij niet beschikt. De bepalingen van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en van artikel 10 van de Vreemdelingenwet zijn thans op zich ook niet aan de orde. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 van 26 september 2013 waarnaar wordt verwezen, doet nergens uitdrukkelijk uitspraak over de kwestie of het woord “beschikt” dat voorkomt in de zin “Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt” zoals opgenomen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, inhoudt dat de Belgische onderdaan in eigen hoofde dient te beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Er kan verder worden aangenomen dat, in plaats van de bepalingen van artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet, in casu eerder aansluiting dient te worden gezocht bij de bepalingen van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarop hierboven reeds werd ingegaan.

Alleszins is het ook zo dat niet kan worden ingezien hoe het in aanmerking nemen van de inkomsten van de wettelijk samenwonende partner van de Belgische onderdaan haaks zou staan op de betrachting dat een persoon die gebruik maakt van een procedure gezinshereniging geen (onredelijke) belasting mag vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Indien er na de toekenning van de verblijfstitel een probleem ontstaat met betrekking tot de bestaansmiddelen van de wettelijk samenwonende partner van de Belgische referentiepersoon, kan verweerder ook steeds gebruik maken van het gestelde in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Verweerder is van oordeel dat als de referentiepersoon in

eigen hoofde over bestaansmiddelen beschikt, met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid zal kunnen worden vermeden dat de vreemdeling die een Belgische onderdaan komt vervoegen, gedurende het verblijf ten laste zou komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, maar te dezen dient te worden opgemerkt dat het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico blijft, ongeacht of die middelen persoonlijk dan wel van de partner afkomstig zijn. De herkomst van de bestaansmiddelen heeft dus niet automatisch invloed op het risico dat een dergelijk verlies zich voordoet, daar het intreden van dit risico van de omstandigheden afhangt. Dit werd als dusdanig gesteld in een arrest van het Hof van Justitie in een zaak die een EU-onderdaan en zijn partner aanbelangt (HvJ 23 maart 2006, C-408/03, Commissie/België; zie ook HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, pt. 30, Zhu en Chen; HvJ 10 oktober 2013, C-86/12, pt. 27, Alokpa) doch de Raad ziet niet in waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders moet worden ingeschat voor een Belgische onderdaan en zijn familieleden, te meer daar te dezen verzoeker de wettelijk samenwonende partner is van de Belgische onderdaan. In dit verband kan ook nog worden gewezen op artikel 1477, § 3 van het Burgerlijk Wetboek dat bepaalt dat de wettelijk samenwonenden bijdragen in de lasten van het samenleven naar evenredigheid van hun mogelijkheden.

2.3.2.4. Gelet op hetgeen voorafgaat, toont verzoeker aan dat de bestreden weigeringsbeslissing is genomen in strijd met de materiële motiveringsplicht juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Het onderzochte middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing.

2.3.4. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan in casu verzoeker immers geen bevel om het grondgebied te verlaten geven zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. Als gevolg van de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing valt verzoeker ook terug op een situatie waarin hij tijdelijk opnieuw verblijfsgerechtigd is in België, in afwachting van een nieuwe beslissing van het bestuur inzake zijn aanvraag gezinshereniging, en deze situatie is onverenigbaar met het bestaan van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er is aldus eveneens grond tot nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.3.5. Er bestaat geen noodzaak tot onderzoek van de overige onderdelen van het eerste middel of van het tweede middel.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS